

Wyrok
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 19 maja 2016 r.
III SA/Wa 265/15

Skład sądu

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie : Przewodnicząca sędzia WSA Ewa Radziszewska-Krupa, Sędziowie sędzia WSA Agnieszka Krawczyk (sprawozdawca) sędzia WSA del. Dariusz Kurkiewicz, Protokolant p. o. referenta stażysty Michał Strzałkowski, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2016 r. sprawy ze skargi S. M. na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z dnia (...) października 2014 r. Nr (...) w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności zażalenia oddala skargę

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia (...) września 2014 r. Burmistrz H. wszczął z urzędu wobec S. M. (dalej: Skarżący) postępowanie w sprawie ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego płatnego w formie łącznego zobowiązania pieniężnego na 2014 r. (k. 2 akt administracyjnych). Postanowienie to zostało doręczone Skarżącemu 22 września 2014 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru – w aktach). W postanowieniu znalazło się pouczenie, że na to postanowienie zażalenie nie przysługuje.

W dniu 29 września 2014 r. Skarżący wniósł do organu I instancji pismo skierowane do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. (dalej: SKO lub Kolegium), zatytułowane "skarga" (k. 3 akt administracyjnych). W piśmie tym wniósł o uchylenie postanowienia i wykluczenie Żydów od udziału w rozpatrywaniu skargi. W ocenie Skarżącego, zaskarżone postanowienie jest oczywiście "przestępcze", gdyż ignoruje orzeczenia SKO i usiłuje zalegalizować stan bezprawny co do powierzchni działek i opodatkowania ich. Podniósł, iż wyrok w sprawie podziału działki nr (...) położonej w D. o powierzchni 3,02 ha dotyczy jakiejś abstrakcyjnej działki o powierzchni 2,9859 ha. Zdaniem Skarżącego, w pierwszej kolejności powinno być ustalone, że wyrok jest bezprawny, a dopiero po tym może być mowa o podatku. Skarżący podniósł zarzuty dotyczące opodatkowania działek leśnych nr (...), (...), (...) i zarzucił, że działki te zostały mu bezprawnie zabrane i nie ma prawa z nich korzystać. Natomiast pozostałych działek rolnych nie uprawia i nie czerpie z nich dochodu, więc podatki ich nie dotyczą.

Postanowieniem z dnia (...) października 2014 r. Kolegium stwierdziło niedopuszczalność zażalenia (k. 5 akt administracyjnych). W uzasadnieniu organ odwoławczy wskazał, iż Burmistrz H. postanowieniem z dnia (...) września 2014 r. wszczął z urzędu postępowanie w sprawie ustalenia Skarżącemu wysokości podatku w łącznym zobowiązaniu pieniężnym na 2014 r. od nieruchomości składającej się z działek ewidencyjnych (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), położonych w miejscowości D.. W postanowieniu tym organ I instancji prawidłowo pouczył stronę, iż na postanowienie nie służy zażalenie. Mimo tego Skarżący - w terminie do złożenia zażalenia – wniósł pismo zatytułowane "skarga", które z uwagi na zawarte żądanie uchylenia postanowienia organu I instancji Kolegium potraktowało jako zażalenie na to postanowienie.

Kolegium wyjaśniło, iż po otrzymaniu zażalenia organ odwoławczy ma obowiązek dokonać wstępnych ustaleń, czy nie zachodzą powody wyłączające dopuszczalność załatwienia sprawy co do istoty. Dokonując tej wstępnej oceny SKO stwierdziło, iż zażalenie Skarżącego jest niedopuszczalne ze względów przedmiotowych, bowiem ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 749 ze zm. – dalej: OrdPU) nie przewiduje możliwości zaskarżenia postanowienia o wszczęciu postępowania. Organ podniósł, iż z treści art. 237 OrdPU wynika, że postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

W skardze do tut. Sądu na powyższe postanowienie Skarżący wniósł o jego uchylenie i wykluczenie żydów z udziału w rozpatrywaniu skargi na podstawie Konstytucji RP - prawa do sprawiedliwego sądu.

Zdaniem Skarżącego zaskarżone postanowienie jest oczywiście bezprawne i nieważne, gdyż pozbawia go prawa do ochrony jego interesów. Skarżący podniósł, iż dokumenty w niniejszej sprawie wskazują, że urzędnicy robią wszystko, aby zalegalizować obecny stan i nie mają zamiaru zająć się sednem sprawy.

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o oddalenie skargi podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonym postanowieniu.

Zarządzeniem z dnia 4 stycznia 2016 r. (k. 49 akt sądowych) Sąd pozostawił bez rozpoznania wnioski o wyłączenie sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z uwagi na bezskuteczny upływ wyznaczonego Skarżącemu terminu do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wyłączenie stosownie do art. 46 i art. 20 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. poz. 270 ze zm. – dalej: PostAdmU).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje.

Skarga była niezasadna.

Kontroli Sądu poddano postanowienie SKO stwierdzające niedopuszczalność zażalenia na postanowienie o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie ustalenia Skarżącemu wysokości zobowiązania podatkowego płatnego w formie łącznego zobowiązania pieniężnego za 2014 r.

Powodem stwierdzenia niedopuszczalności zażalenia było to, że na postanowienie o wszczęciu postępowania nie służy zażalenie, a postanowienie takie można zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji. Organ wyjaśnił również, że Skarżący został prawidłowo pouczone w skarżonym postanowieniu o niemożności złożenia nań zażalenia.

Stanowisko organu w pełni odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 228 § 1 pkt 1 OrdPU, stosowanym odpowiednio w postępowaniu zażaleniowym z mocy art. 239 OrdPU, organ odwoławczy stwierdza w formie postanowienia niedopuszczalność zażalenia.

Odpowiedź na pytanie, kiedy zażalenie jest dopuszczalne odnajdujemy w treści art. 236 § 1 OrdPU. Przepis ten stanowi, że na wydane w toku postępowania postanowienie służy zażalenie, gdy ustawa tak stanowi.

Stosownie do art. 165 OrdPU, postępowanie podatkowe wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (§ 1). Wszczęcie postępowania z urzędu następuje w formie postanowienia (§ 2).

Jak z tego wynika, ani te, ani dalsze paragrafy art. 165 OrdPU nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie o wszczęciu postępowania. Skoro tak, zażalenie na takie postanowienie nie przysługuje, a więc w razie jego wniesienia jest ono niedopuszczalne. W takiej sytuacji ustawa nie pozostawia organowi odwoławczemu możliwości wyboru co do sposobu załatwienia wniesionego zażalenia – organ ten, stosownie do art. 228 § 1 pkt 1 OrdPU ma obowiązek stwierdzić jego niedopuszczalność, co też SKO słusznie uczyniło.

Organ prawidłowo pouczył Skarżącego o treści art. 237 OrdPU, zgodnie z którym postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji. O ile więc Skarżący uważa, że postanowienie o wszczęciu postępowania z urzędu jest nieprawidłowe, musi poczekać na doręczenie mu decyzji kończącej postępowanie w I instancji (wymiarowej) i dopiero w odwołaniu od tej decyzji może podnieść zarzuty przeciw temu postanowieniu. Natomiast zaskarżenie go w osobnym trybie nie było możliwe.

W skardze nie podano żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowość zaskarżonego postanowienia SKO, zarzutów przeciw niemu nie sformułowano również w toku rozprawy.

W tym stanie rzeczy skarga podlegała oddaleniu jako bezzasadna (art. 151 PostAdmU).